

KRÁLOVNÁ SEVERSKEJ KRIMI

TOP
Krimi

Camilla Läckberg
PLAČKA

PLAČKA

Camilla Läckberg

PLAČKA

Zo švédčiny preložila
MÁRIA BRATOVÁ

slovar

Copyright © Camilla Läckberg 2025
First published by Forum, Sweden
Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2026
Translation © Mária Bratová 2026

ISBN 978-80-556-6743-0

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat' ani šíriť v nijakej forme, žiadnymi prostriedkami, ani elektronickými, ani mechanickými, ani vo forme fotokópií, nahrávok, prostredníctvom súčasného a ani budúceho informačného systému a podobne, bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Bengtovi Nordinovi
Tvoja viera vo mňa mi dáva krídla

*Prekvapovalo ju, na čo všetko stihla myslieť. Neopovažovala sa otvoriť oči, lebo nechcela nič vidieť. V tme sa pred ňou miha-
li bodky. Pripomínali hviezdčky, čo sa pohybujú neuveriteľne
rýchlo.*

*Nechcela zomrieť. Žiadalo sa jej kričať, škriabať, údermi sa
vyslobodiť, no telo akoby ju odmietalo poslúchať. Bleskurýchlo sa
jej striedali myšlienky. Iracionálne myšlienky. Napríklad, že už
nikdy si nekúpi nové tenisky Buffalo. Už nikdy nebude plachtiť
na vode. Neuvidí pokračovanie Beverly Hills. No vynárali sa jej
aj hlboké myšlienky, splietali sa s iracionálnymi a rovnako rýchlo
mizli. Nikdy nebude mať sobáš. Neporodí deti. Nikdy nezažije
pocit slobody, keď sa nastahuje do vlastného bytu.*

*Čoraz väčšmi ju pohlcovala tma. Myšlienok bolo zrazu menej.
Pálili ju za zatvorenými viečkami ako slzy, ktoré nevytryskli.
Zúfalo sa usilovala porozumieť, nútila mozog, aby pochopil, čo
sa stalo. Nešlo to. Nedostával sa jej vzduch. Ruky ju poslúchali
len niekoľko sekúnd. Pokúsila sa zbaviť toho, čo ju vrhalo do tmy.
Márne. Telo ju opäť prestalo poslúchať.*

*Tmou prenikli drobučké záblesky svetla. Akoby sa pred ňou
pomaly otváral tunel. No nechcela vidieť svetlo, túžila zostať
v tme. Tma predstavovala nádej. Vedela, že ak sa pohne k svet-
lu, nádej sa stratí. Z tmy sa vyslobodí, no zo svetla nie. Svetlo
je večnosť.*

*Akoby sa jej podlomili nohy, hoci už ležala. Za viečkami sa
blýskalo svetlo a čoraz ťažšie sa držala pri vedomí. Keď sa na-
koniec vzdala a dovolila, aby ju prijali nekonečné galaxie, cítila,
ako sa jej srdce rozbilo na tisíc kúskov.*

Sobota

„Zbláznil si sa? Makrela je v riti, bude suchá ako slama!“

Z kuchyne sa ozvala taká rana, že hostia v reštaurácii až podskočili.

„To znie ako ukážka z Hell’s Kitchen,“ potichu skonštatovala Erika Falcková a ponad stôl sa nahla k manželovi Patrikovi. „Tuším nadáva horšie než Gordon Ramsay.“

„Chlieb a hry,“ uškrnul sa Patrik a zvedavo natáhalo krk ku kuchyni, aby lepšie dovidel.

„Otvárací večer,“ prikývla Erika. „Každý začiatok je ťažký. No ak aj ostatné jedlá budú takéto dobré, Gabriel nech pokojne hodí o zem hoci aj všetky panvice.“

Vložila do úst nový kúsok prvého chodu, dokonale pripravenú hrebenatku s čerstvou zeleninou a penou z homára, čo ako obláčik zahaľovala celý pokrm.

„Dúfam, že nám čo najskôr prinesú ďalšie jedlo,“ hundral Patrik. „Však toto som dal do úst takmer na jeden šup. Ak to bude takto pokračovať, cestou domov sa zastavím na pizzu.“

Erika zagúľala očami.

„Panebože, teba človek fakt nemôže nikam zobrať.“

Pod stolom ho nenápadne potľapkala po stehne, potom zdvihla pohár s bielym vínom.

„Na večer pre dospelých! Bez detí. Na prvý od narodenia Nory. Nejde mi do hlavy, že už má šesť týždňov.“

Patrik si s ňou štrngol a obaja si s pôžitkom odpili z vína. Potom sa k nej nahol a pobožkal ju na pery. Vtom

sa z kuchyne ozvali ďalšie nadávky a poriadny tresk, čo ich pobavilo a premáhali smiech.

Erika sa poobzerala po miestnosti. Takmer by ju nespoznala. Gröna Lid patril k najstarším lokálom vo Fjällbacke. Rokmi sa v ňom vystriedali kino, penzión, tanečná sála, reštaurácia a nočný klub. V istom čase tu dokonca sídlila banka. Teraz sa z neho opäť stala reštaurácia a priestory prešli úplnou premenou, ktoré napokon sprístupnili ako Hav & Salt. Steny natreli príjemnou bleдозelenou farbou, stoly zo svetlého dreva dopĺňali bezchybne vyžehlené biele obrusy a kuchyňa sa až blyšala novotou, kovom a hliníkom. V otvorenej kuchyni, do ktorej sa dalo vidieť priamo z reštaurácie, panoval čulý ruch. Erika fascinovane sledovala, ako sa personál činí a efektívne sa pohybuje medzi kuchynským zariadením. Dokonalá koordinácia trochu pripomínala tanec. Staromódne dvojkrídlové dvere s vitrážou zostali otvorené, takže teplo augustového večera sa príjemne miešalo s teplotou interiéru.

„Dúfam, že vydržia,“ Erika ustarostene čítala menu, čo ležalo vytlačené vedľa taniera. „Jedlá na vysokej úrovni. Počas zimného polroka to nebudú mať ľahké.“

„Počuj, hlásateľka zlých správ, netvrdila si náhodou práve ty, aké je skvelé, že Gabriel Rudberg si tu otvára reštauráciu?“

„Veď aj je. Iba hovorím, že dúfam, že sa im bude dariť. A vidí sa mi veľmi vhodné, že oficiálne otvorenie sa koná v deň tridsiateho výročia Sofiinho zmiznutia.“

Erikin pohľad zablúdil na zarámovanú fotografiu, čo sa vynímala na dlhšej stene. Zachytávala rodinu Rudbergovcov v Allanovej reštaurácii, ktorú vtedy vlastnil. Pri jednej strane stola Allan a jeho syn Gabriel, pri druhej Yvonne s dcérou Sofiou. Fotografia vznikla približne v tom čase, keď Sofia končila druhý stupeň základnej školy.

„Ako sa máte?“

Pri ich stole sa zjavila Gabrielova nevlastná mama Yvonne Rudbergová so širokým úsmevom a kládla naň ďalší chod.

„Toto je morský krab s paštrnákovým pyré a krehkou morskou trávou,“ vysvetlila hrdo.

Myklo ju, keď sa z kuchyne znovu ozvala nadávka. Reagovala na ňu ďalším, ibaže trochu nervóznym úsmevom.

„To robí tréma,“ utrúsila potichu.

„Veď je to zábavné,“ usmial sa Patrik a nabral si z morského kraba, no najprv nedôverčivým pohľadom ohodnotil morskú trávku.

„Nevedeli sme, či je správne, že reštauráciu otvárame práve v tento deň. Pravdupovediac, Gabriel a Allan o tom pochybovali, kým ja... Chcela som ju tu mať. Práve preto tu dnes robím čašníčku. Neskôr si musia poradiť bezo mňa.“

Erika položila dlaň na Yvonninu ruku.

„Podľa mňa je naozaj úplne v poriadku, že ste sa rozhodli pre dnešný večer.“

Yvonne prikývla a zľahka potľapkala Eriku po ruke. Potom šibla pohľadom na zavesenú fotografiu a prešla k ďalšiemu stolu. Lokál bol plný hostí a tichej vravy.

„Dnes ráno som sledoval reportáž v Rannom spravodajstve,“ povedal Patrik, vidličkou vyškrabkal posledné zvyšky pyré a pozrel sa na Eriku. „Trošku ma udivuje, že o Sofiinom zmiznutí si nikdy nepísala.“

Erika pokrčila plecami.

„Nie že by mi to nezišlo na um, no neviem... Sofia chodila do školy o niekoľko tried vyššie než ja, poznala som ju len z videnia, a napriek tomu sa mi zdá, že sa ma to veľmi dotýka.“

„Veď o Alexandre si písala.“

„Áno, lenže to som vnímala ako čosi, čo zostalo nedokončené. Alexandra bola moja priateľka. Kniha o nej predstavovala spôsob, ako nájsť odpoveď. Sofia patrila k hviezdam školy, bola jednou z tých nedosiahnuteľných. Neviem ti to vysvetliť, ale asi by to vyznelo, že pasiem po senzácii.“

„Doriti! Ty si hovoríš kuchár, a pritom nevieš poriadne ani len soliť?!“

Gabrielov hlas burácal lokálom a Patrik sa uškŕňal.

„Som šibnutý, lebo sa bavím? Ale vážne – mali by po-
dávať väčšie porcie. Umieram od hladu. A nie som si istý,
či mám jesť morskú trávu.“

„Určite to prežiješ,“ sucho odvrkla Erika.

Odpila si z vína. Nedožčenie má svoje výhody.

Keď sa po niekoľkých hodinách vrátili domov, všetky deti
spali vo svojich postieľkach. Patrikova mama Kristina slad-
ko odfukovala na sedačke. Erika sa k nej nahla a opatrne
ju zobudila.

„Už sme doma. Ďakujeme za stráženie. Bolo skvelé,
že sme mohli mať pre seba trochu dospeláckeho času.“

Kristina si sadla, zazívala a napravila podušky na se-
dačke.

„Ále, vôbec ma to nezaťažilo. Boli ako malí anjelici. Do-
konca aj dvojčatá. No a malá je rozkošná.“

Erike zovrelo srdce. Svoju najmladšiu dcérku ľúbila
od prvého okamihu, no neprestávalo ju trápiť, ako sa k nej
budú správať ľudia. Svet nebýva vždy milosrdný k tým,
ktorí sú iní.

„Áno, je skvelá,“ prikývla a svokru pri rozlúčke objala.

Patrik medzitým už hrmotal v kuchyni.

„Dám si jeden chlebič. Jasné, všetko bolo výborné, do-
konca aj to chaluhové čudo. No som ešte hladný, a keďže
pizza sa nekonala...“

Erika sa pozerala na svojho manžela, na ktorého dopa-
dalo svetlo z otvorenej chladničky. Už si stihol vyzliecť
nohavice, takže tam stál v ponožkách, slíPOCH a košeli.
Na spánkoch sa mu zjavili prvé šediny a okolo očí sa vy-
tvorili ďalšie vrásky.

Nikdy predtým nebol príťažlivejší.

„Ľúbim ťa,“ povedala. „Bože, ako veľmi ťa ľúbim!“

Od detstva patrila k nočným sovám, čo rodičov privádzalo
do zúfalstva. No počas rokov s Tagem neskoré nočné
hodiny nadobudli iný význam. Tage zvyčajne zaspával

okolo deviatej a takmer vždy v kresle, v ktorom po návrate z práce trávil väčšinu času.

To kreslo nenávidela. Tage z neho dohliadal na celé prízemie: na obývačku, kuchyňu a malú jedáleň. A tým aj na ňu.

Nikdy netušila, kedy vyskočí z kresla. Pre čosi, čo podľa neho urobila alebo neurobila. Niekedy sa to skončilo jedným zauchom. No niekoľko ráz musela vyhľadať lekársku pomoc.

Nikdy ho neprezradila. Z mnohých dôvodov. Kvôli deťom. Z hanby. Pre vedomie, že sa zaňho vydala, hoci všetci ju od neho dôrazne odhovárali. Aj preto, lebo vedela, že keby ho udala, zabil by ju.

Napriek tomu, čo jej kreslo pripomínalo, ponechala si ho v dome. Tridsať rokov.

V poslednom čase, keď k nej zašli deti, vždy sa vypytvali na dom. Prekvapilo ju, že s otázkami otáľali tak dlho. Mesiac po úraze, keď si zlomila bedrový kĺb, sama uznala, že tu už nemôže bývať. No a odvtedy okolo nej krúžili ako supy. Pochopiteľne, predstierali starostlivosť. Chceli, aby sa presťahovala do domova dôchodcov. Vraj je tam veľmi príjemne. Navyše by mala spoločnosť a necítila by sa osamelo. To opakovali jednoducho.

Mohla byť šťastná, že ešte nehovorili o Pokojnej starobe. O poslednej stanici pred konečnou, čo bol cintorín. To zasa hovorieval Tage. Deti vôbec nechápali, že celý život bola vlastne sama. Že si musela vždy poradiť. Takže samoty sa neobávala.

Bála sa ich otca, nie samoty.

Káva takmer vychladla. Vstala, aby si naliala teplú. Za normálnych okolností kávu večer nepila, no teraz na tom nezáležalo. Aj tak nespáva. Vlastne nespala už mesiac. A krátke driemoty sa vždy končili nočnými morami, pri ktorých sa strhávala.

Verila, že bude slobodná. Konečne slobodná. Namiesto toho akoby sa múry jej väzenia ustavične približovali. Teraz ju obkolesovali tak tesne, že takmer nevládala dýchať.

Nechápala, ako sa zlomená kosť môže stať rozhodujúcim faktorom, ktorý odštartuje čosi, čo sa už nedá zastaviť.

Nech majú deti, čo chcú. Nemuseli ju prehovárať. Hodnotu domu poznala. Poloha tesne nad radom rybárskych domcov s výhľadom na ústie prístavu vyhnala cenu budovy na niekoľko miliónov. Túto informáciu Maria aj Mikael prijali chladne, no videla, ako sa im pri predstave, že sa dom predá, rozžiarili oči.

Prehrala. Svojim deťom neodovzdala nič zo seba. Pri pohľade na ne videla len Tageho. Teraz už pre ne nemohla nič urobiť. Peniaze im neprinesú šťastie. Im to však nič nehovorí, lebo to nemajú v sebe.

Rovnako ako ich otec, večne boli nespokojné a urazené, lebo im život nedožičil, čo si zaslúžia a čoho sú hodny. Ona ich vychovala, starala sa o ne, obväzovala ranky a bozkávala líčka, keď si večer líhali. Napriek tomu si ich Tage získal, prispôbil sa. Jeho genetická výbava porazila jej lásku k nim.

Teraz už mohla urobiť iba jediné – zahnať nočné mory. Povedať pravdu. Chýbať jej bude len tento výhľad. Na ostrov Valön, čo sa majestátne hojdá na sivomodrej hladine. Na skokanský mostík na Badholmene, ktorý sa pri západe slnka vypínal v celej svojej výške. No hádam sa konečne oslobodí.

Nedeľa

Erika si užívala ranné chvíle na verande, rada na nej posedela, skôr než sa zobudili deti. V týždni vypukal chaos a zmätok ráno o siedmej, lebo deti bolo treba vypraviť. No počas víkendu ich nechávala spať, kým sa nezobudili samy, a keďže z Nory sa hneď po narodení vyklul veľký spachtoš, Erika si mohla dožiť hodinku či dve na verande pri šálke kávy.

Patrik odišiel do práce, a hoci ho ľúbila najväčšmi na svete, oceňovala chvíle, keď bola v dome jediná bdejúca dospelá osoba. Pri štyroch malých deťoch sa jej zdalo, že si nepočuje ani vlastné myšlienky. Až keď mala chvíľu len pre seba, akoby sa jej pomaly vracalo bývalé ja. Nepretržitá starostlivosť a zabezpečovanie potrieb ostatných ju vyčerpávali. Pomaly akoby sa v nej stierali hranice medzi vlastným egom, Erikou mamou a Erikou manželkou.

Vydavateľstvo ju žiada o novú knihu. Posledná – prípad Loly – sa dlho držala na čele knižných rebríčkov a predávala sa v mnohých krajinách. Literárny agent chce, aby vycestovala na knižné veľtrhy do Francúzska, Španielska a Poľska, ale ako to všetko stihnúť? Veď sa ledva dostane na bežný nákup!

Z detského monitoru položeného na stole sa ozvali zvuky. Na verande by nemusela začuť Noru, keď sa zobudila či zaplakala, preto ho pre istotu nosila stále so sebou.

Nora sa rozkašľala. Erika zvrátila čelo, lebo to neveštilo nič dobré.

Skôr než sa Nora narodila, s Patrikom si naštuovali, čo značí mať dieťa s Downovým syndrómom, a hoci podľa

lekárov dcérka nepatrila k tým štyridsiatim až päťdesiatim percentám detí, ktoré sa rodia s problémami so srdcom, Erika sa neprestávala strachovať.

Nora sa opäť rozkašľala, tentoraz to už pripomínalo záchvat. Erika vyskočila a rozbehla sa na poschodie. Norina postieľka stála v ich spálni. Malá ležala na chrbte, kopala nožičkami a šermovala ručičkami.

Keď Erika nazrela do postieľky, privítal ju dcérkin široký úsmev. Nežne ju vybrala a privinula k sebe. Prvého úsmevu sa dočkali len pred pár dňami, no odvtedy sa opakoval často a všetci ho pokladali za neodolateľný.

Nora sa znova rozkašľala. Kašeľ tentoraz prešiel do záchvatu, pri ktorom lapala dych. Erike od strachu takmer vyskočilo srdce z hrude. S dcérkou v náručí zbehla do kuchyne, kde sa jej nabíjal mobil. Rýchlo natukala číslo, na ktoré od narodenia Nory volala veľmi často.

„Ahoj, tu je Erika. Počuj, Nora hrozne kašle a akoby sa nevedela nadýchnuť. Neviem, čo mám robiť... Si si istá? Teraz si tam? Okej. Ďakujem, si skvelá. Len zavolám svokre, aby prišla postrážiť ostatné deti. Keď vyrazíme z Fjällbacky, pošlem ti esemesku. A ďakujem za ochotu!“

V priebehu nasledujúcej polhodiny Erika prebalila Noru, pripravila jej fľašku s mliekom, trpezlivo si vypočula Kristininu kázeň, že čo sa týka strachu o malú, naozaj trochu preháňa, a konečne vyrazila do Tanumshedskej polikliniky, hoci tá bola vlastne zatvorená.

Radšej merala cestu do nej, hoci ju mala trochu ďalej než zdravotné centrum vo Fjällbacke. Väčšmi jej vyhovovali aj ordinačné hodiny v tanumshedských ambulanciách, no najmä sa jej videlo lepšie a istejšie, ak Noru vyšetří skúsená Magdalena. Erike od strachu ešte vždy búšilo srdce a takmer zavolala Patrikovi, aby sa vyžalovala. V poslednej chvíli si to rozmyslela. Nepotrebuje ďalšiu kázeň o tom, že s ustráchanosťou to naozaj preháňa. Patrik bol niekedy úplne ako jeho matka.

* * *

Nedeľa na policajnej stanici bývala zvyčajne pokojná. Patrik si užíval, že je tam sám. Chaos, čo vzniká, ak naraz vychovávate školáčku, škôlkarov a novorodeniatko, je nádherný, ale neuveriteľne vyčerpávajúci. Pokojný deň na stanici mu zároveň umožní zvládnuť všetky zanedbané papierovačky. Annika mu podchvíľou dohovárala, aby dopísal hlásenia, ibaže máločo na svete nenávidel väčšmi než administratívne povinnosti. Našťastie, vždy sa našiel dôvod, pre ktorý ich musel odložiť. No nakoniec ho nezáživná práca vždy dobehla a musel ju dokončiť.

Patrik si nalial práve dovarenú kávu, hoci na tejto policajnej stanici dokonca aj čerstvá káva chutila hrozne. Annika síce zopár ráz spomenula Nespresso kávovar, ale ostatní ju z nostalgie prehlasovali. Starý kávovar ich totiž sprevádzal aj pri najťažších prípadoch, takže ho vnímali ako verného kamaráta.

Patrik si v kuchynke sadol ku stolu a dožičil si chvíľu kontemplácie. Papiere ešte trochu počkajú, radšej vychutná ticho a pokoj.

Ľudská myseľ funguje veľmi zvláštne. Mozog akoby vygumoval spomienky na náročné prvé týždne s novorodencom. Prinášali chaos, no Patrik by ho nevymenil za nič na svete, lebo po Norinom príchode priam fyzicky cítil, že posledná časť ich rodinnej skladačky zapadla na svoje miesto.

Vstal, dolial si kávu a pobral sa do svojej kancelárie. Keď prechádzal popri recepcii, dvere policajnej stanice sa otvorili. Patrik zastal.

„Dobrý deň! Ako vám môžem pomôcť?“

Do miestnosti vošla útla ženička s vydeseným výrazom na tvári.

„Chcem hovoriť s nejakým policajtom.“

„Som policajt. Volám sa Patrik Hedström,“ vlúdne sa usmial, aby v nej potlačil strach a neistotu.

„Tak potom chcem hovoriť s vami. Prišla som nahlásiť vraždu.“

Patrik vypúľil oči, lebo toto od nej naozaj nečakal. Gestom ruky ju pozval do kuchynky.

„Podťte, sadneme si a v pokoji mi vyrozprávate, čo sa stalo.“

Žena ho mlčky nasledovala. Trochu krívala a pri chôdzi sa opierala o barlu. S istou námahou sa usadila na ponúknuťú stoličku pri okne. Patrik medzitým nalial kávu aj pre ňu.

„Nijaká sláva, ale je to káva,“ povedal a sadol si na stoličku oproti žene. „A teraz mi pekne porozprávajte, čo sa stalo.“

Na okamih zaváhala, obzerala sa po kuchynke. Potom sa zhlboka nadýchla.

„Zabila som ho. Zabila som svojho manžela Tageho.“
Patrik sa strhol.

„A kde je Tage teraz? U vás doma?“

Uprene sa na ženu zadíval, no nevidel na nej nijakú krv či zranenie. Odhadol, že môže mať vyše osemdesiat rokov. Azda je dementná? Alebo trochu bláznivá?

„Nie, nie, už je pochovaný,“ žena horľivo krútila hlavou.

„Teraz tomu nerozumiem,“ povedal Patrik. „Už je pochovaný? A kde? Pokiaľ viem, v našom okrese v súčasnosti nevyšetrujeme nijakú vraždu.“

Stará dáma očividne zbierala sily na vysvetľovanie. Potom pomaly a zreteľne, akoby sa prihovárala dieťaťu, začala rozprávať:

„Volám sa Edith Lomanderová. Môj muž sa volal Tage. Zabila som ho, ale nikto na to neprišiel. Obhliadajúci lekár uviedol, že zomrel prirodzenou smrťou. A tak ho pochovali. Leží na fjällbackskom cintoríne.“

„Ako ste ho zabili?“

Patrik naozaj netušil, čo si má myslieť. Čo ak žena ušla z Pokojnej staroby, z tunajšieho staronového domova pre seniorov?

Edith akoby čítala jeho myšlienky, lebo vyhlásila:

„Nie som na hlavu. Telo ma až tak veľmi neposlúcha, ale hlava mi slúži. Dala som mu glykol. Preto zomrel. Myslela

som si, že keď umrie, raz a navždy sa to všetko skončí a že s tým vydržím žiť. Ale nejde to. Preto som prišla. Priznať sa. Zabila som Tageho.“

Patrik si zamyslene prehrabával vlasy, lebo ešte vždy nevedel, čo si počne s týmto priznaním. Edith pôsobila normálne a čosi mu navrávalo, že hovorí pravdu.

„Prečo ste mu dali glykol?“

Edith sa vystrela. Očividne sa jej ulavilo, že sa podelila o svoje bremeno. Odpila si z kávy a zašklabila sa, potom však pokračovala:

„Ako vám opíšem svoj život s Tagem? Začal sa tým, že počas svadobnej noci ma znásilnil a týral. A tak to aj pokračovalo. Mala som od neho odísť, lenže prišli deti... no a keď vyrástli a odsťahovali sa, ja... Nepoznala som nič iné, iba život s Tagem.“

Patrik hľadal slová. Nevedel, a ani si nechcel predstaviť peklo, v ktorom žila táto žena dlhé roky.

„Čo rozhodlo, že ste ho nakoniec pripravili o život?“

Edith pokrčila útlými plecami.

„To je na tom najzvláštnejšie. Nešlo o nič veľké. Za tie roky došlo k oveľa dôležitejším okolnostiam. Skrátka – odrazu som toho mala dosť. Nebol spokojný s opraženým chlebom. Preto šmaril o stenu moju kávovú šálku, čo som zdedila po svojej babke. Pre mňa to bola obrovská cennosť. A zrazu ležala na zemi, rozbitá na márne kúsky. Vtedy akoby sa čosi rozbilo aj vo mne. Vedela som, že v šope máme flášu s glykolom. Keď Tage odišiel na svoju pravidelnú rannú prechádzku, naliala som glykol do džúsu, čo musel dostať okamžite po návrate domov. Vypil dva poháre. No a zomrel. Myslela som si, že každý uvidí, čo som urobila. Očakávala som náležité dôsledky. Lenže lekár, ktorého som zavolala, usúdil, že smrť nastala prirodzene. Dokonca vôbec nenařiadil pitvu. Mlčala som. Krátko nato sme ho pochovali.“

„Kedy sa to stalo?“

„Včera uplynulo rovných tridsať rokov od pohrebu.“

Patrik vypúľil oči.

„Tridsať rokov?“

„Áno.“

Edith nič viac nepovedala, iba sa naňho pozerala.

Patrik bol bezradný. Jedna jeho časť by ju najradšej požiadala, aby pekne odkráčala z policajnej stanice a už nikdy viac o tom nehovorila. Uplynulo tridsať rokov! Má vôbec zmysel teraz sa v tom rýpať? Druhá časť v ňom, vedomá si svojej povinnosti, mu radila čosi iné. Na vraždu sa totiž nevzťahuje nijaká premlčacia lehota. Tri dni či tridsať rokov, na tom nezáleží. Vraždu treba vždy vyšetriť. On tu nie je na to, aby rozhodol inak.

Povzdychol si.

„Je vám jasné, že ho musíme exhumovať?“

Edith prikývla.

„Samozrejme. A čo bude teraz? Pre istotu som si pri-niesla tašku s vecami, ak by ste ma zatkli hneď.“

„Nie, nie, môžete ísť domov. Najprv sa presvedčíme, či je vaša výpoveď pravdivá. To však chvíľu potrvá. Nadiktujte mi všetky údaje a kontakt na vás. Rozhodne však nikam necestujte.“

„A kam už by som tak cestovala?“

Útla žena mykla plecami.

Patrik si zapísal potrebné údaje a odprevadil ju k dverám, hoci si stále nebol istý, či sa mu to všetko len nemarilo. Nemohol si teda odpustiť niekoľko otázok:

„Prečo ste prišli práve teraz? Prečo ste o tom ďalej nemlčali? Myslím si, že... Prešlo tridsať rokov. Nikto by sa to nedozvedel. Nikdy.“

Edith odpovedala až po krátkom zamyslení.

„Človek musí znášať dôsledky. Pravda vždy vyjde naja-vo, tak či onak. No a niekedy jej treba trošku pomôcť.“

Patrik zatvoril za ňou dvere a uvažoval o jej výpovedi. Nebol presvedčený, že sa nezmýlila. V jeho povolani sa neraz ukázalo, že pravda sa definuje dosť ťažko. A je dosť vzácna.

Vytiahol mobil a naťukal číslo.